

פרק 1

רוח ערב נעימה נשבה בליל שבת לאחר הסעודה, כשמלכי הייתה בדרכה לטיש.

מאז היותה ילדה קטנה היא אהבה מאוד את הטיש, עוד כשסבה הרב'ה הקודם היה עורך אותו. תמיד הרגישה שם התעלות רוחנית. המנגינות ששרו החסידים יחד עם הרב'ה עוררו בה תחושות עילאיות של רגעי קרבה לקדוש ברוך הוא, רגעים שבהם הנשמה נזכרת בעולם שממנו היא באה, עולם האמת והיושר, ובאותה עת חשה רצון עז וכיסופים רבים לדבוק בבוראה, יוצר בראשית.

בליל שבת זה היה לה קצת קשה להגיע לטיש, כמו בכל לילות השבת בתקופה האחרונה. היא מרגישה שאין לה טעם להגיע. המבטים הננעצים מאחורי גבה, הלחישות הרועמות ומבטי הרחמים גרמו לה ריחוק גדול ורצון לשאת את רגליה ולברוח.

אז נכון, היא יודעת שהכוונות הן טובות וזה מגיע מדאגה כנה ואמיתית, אך היא לא מעוניינת שיסתכלו עליה במבטי רחמים, היא לא מסכנה. לא, היא לא.

אבל זה מה שחושבות עליה כל הדודות הסקרניות, השכנות המסורות, אחיותיה הדואגות וחברותיה שאינן מפסיקות להתפלל עליה.

אותן נשים שמדברות וחושבות שבכך הן עוזרות לה, לא יבינו לעולם מה היא עוברת, הן לא יבינו לעולם מה הן שבע שנות ציפייה לילד.

שבע שנים חלפו מאז ליל כלולותיה בז' בתמוז, הלילה הכי משמח ומרגש בחייה. החתונה הייתה גדולה ושמחה מאוד כיאה לבתו של האדמו"ר. כל החסידים הגיעו לחתונה לשמוח עם הרב'ה, והיא הייתה מאושרת בתבל. לרגע לא שיערה את שעתיד לקרות לה. אחיותיה שגדולות ממנה נישאו, וברוך ה' זכו לילדים אחת אחרי השנייה. והיא? אצלה כבר שבע שנים אין כלום.

יש רק רגעי אמונה ולאחריהם רגעי ייאוש ושוב רגעי תקווה, תפילה ורגעי כאב ובכי. רק היא יודעת כמה בכי.

מבחינתה הייתה מוותרת בכלל על ההליכה לטיש והולכת לישון או קוראת תהלים בזמן זה, אולם שמואל הצליח לשכנע אותה שלא נכון לעשות כך.

"אני מבין את הכאב שלך", אמר לה שמואל ברוך רק לפני שעה כשעוד ישבו שניהם לסעודת ליל שבת, והיא שחה בפניו את אשר על ליבה, "גם לי כואב מאוד. וגם אני מרגיש בדיוק כמוך

איך כל העיניים ננעצות בי בכל פעם מחדש ואף שומע את התהיות באוויר: איך ייתכן שלחתנו של הרב'ה אין עדיין ילד?!

לפעמים גם אני מרגיש שאני כבר לא רוצה ללכת לאירועים של החסידות, אך לאחר כמה רגעי מחשבה אני מבין שאני לא מוכן לוותר על החיים שלי ועל כל הטוב שיש לירק בגלל אנשים, בגלל המבטים והפה הגדול שלהם. לא אני בחרתי בניסיון הזה, אלא הקדוש ברוך הוא בחר בי לניסיון הזה. זה ניסיון קשה וכואב, אך יחד עם הניסיון הקדוש ברוך הוא נותן את הכלים ואת היכולות לעמוד בו. אנחנו אנשים טובים שה' רוצה אותנו קרוב אליו, הוא רוצה לשמוע את התפילות שלנו ואת הלב הבוכה, המשתוקק והמיחל, והוא בוודאי לא רוצה שיהרסו החיים שלנו".

"והמבטים? והלחישות מאחורי הגב?" שאלה מלכי כשדמעות בעיניה, לא מצליחה לדמיין איך תעמוד שם הערב בעזרת הנשים ותספוג את כל אלה, כמו חיצים הנורים לגבה.

"מלכי, כל אלה הם סתם אחיזת עיניים. הם לא יכתיבו לנו איך וכיצד לחיות את חיינו. נשלחנו לכאן לעולם הזה למשימה, לעשות את התפקיד שמוטל עלינו ולעמוד בניסיונות שיש לנו בשביל להיות חזקים ולהצליח לעשות את התיקון שלנו הכי טוב. עלינו להתעלם ממה שאנשים אומרים, כי יש אנשים שתמיד יגידו וירכלו וינסו להניא אותנו מלהמשיך לעשות טוב בעולם, אבל אנחנו צריכים להאמין שאנחנו טובים ולהאמין בנו ובכוחות שלנו".

שמואל הביט בה במבט רך והמשיך: "מלכי, יש לנו את הכוחות לעמוד בניסיון הזה. אני יודע את הכאב שלך, אני מרגיש אותו בעצמי ויודע שהכאב שלך גדול פי כמה, מפני שאת אמה